

Výlet do Boskovic a Olešnice dne 12.8.2020

Letošní tak trochu nenormální rok zamíchal plány našeho klubu. Stále panuje nejistota a určitá opatrnost díky hrozbě nákazou koronavirem. Výbor klubu se snaží nahradit alespoň z části zrušené akce prvého pololetí. Proto se rozhodl o uspořádání výletu v srpnu původně plánovaného na červen, byť normálně srpnový měsíc je bez akcí.

V krásném středečním ránu 12.8.2020 se sešlo 31 účastníků výletu do Boskovic a okolí. Pan Vavera nás tradičně přepravoval svým autobusem zcela bezpečně a k naší spokojenosti. Ve Svitavách byla krátká zastávka na ranní kávu. Před půl devátou hodinou jsme dorazili do Boskovic.

Pěšky jsme se přemístili na Masarykovo náměstí, kde jsme vyčkali příchodu průvodkyně. Ta nás nejdříve zavedla do památkově chráněného kostela sv. Jakuba Staršího v dolní části náměstí. Zde nás podrobně seznámila s historií tohoto chrámu a šlechtickými rody, které se zasloužily o jeho výstavbu i úpravy. (Perlička – kostel zasvěcený stejnému patronu máme i v nám blízkém Skuhrově n. Bělou.) Po prohlídce kostela jsme přešli do památkové zóny Židovské čtvrti města. Průvodkyně průběžně popisovala historii židovské komunity ve městě a zavedla nás do místní synagogy. Dříve zde bývalo synagog několik, dosud se zachovala jen synagoga maior. Uvnitř jsme se dozvěděli jak o historii, tak i o průběhu židovských obřadů v synagoze. Obdivovali jsme její výzdobu malbami a židovskými nápisy (částmi motliteb). Též jsme zhlédli výstavu nainstalovanou v její části. Odtud jsme pokračovali k jedné ze zachovalých židovských mikví ve sklepě domu. Zde se pořádaly očistné lázně, které židovská víra nařizuje. Opět jsme vyslechli vyčerpávající výklad o historii a průběhu tohoto obřadu. Při další procházce uličkami židovského města jsme se zastavili u rodného domu židovského spisovatele Hermanna Uncara. Paní průvodkyně nám povyprávěla jak o jeho životě, jeho díle, tak i o historii domů v přilehlých uličkách. Kolem masných krámů na náměstí U Vážné studny jsme se dostali až do ulice Plačkovy. Je zde jediná zachovalá vstupní brána ze tří do bývalého ghetta z roku 1756. Dříve měla i vrata, která se nedochovala. Na této ulici je několik významných domů s různou zachovalostí a historií. V domě čp. 6 jsou umístěny historické snímky židovské čtvrti. Nad vchodem se také nachází kovová deska s nápisem „Bílá na černém – na památku zničení – 1823“. Tento rok byl jedním z těch, v nichž došlo k velkému požáru, který poničil město. Tato ulice je nazvána podle významného židovského rabína Abrahama Plačka. Ten vlastnil dům, v kterém je v současnosti restaurace U Rabína. Zde jsme měli zajištěn chutný oběd. Za nádherného a teplého počasí jsme využili venkovní restaurační posezení. Po posilnění ještě zbylo trochu času do odjezdu na další prohlídku. Každý jej využil po svém. Bylo škoda, že nebyl čas k výstupu všech na Radniční věž. Věž je vysoká 41,5 metrů. Na vyhlídkový ochoz vede 106 schodů a je z něj úchvatný výhled na město i okolí. Pro pořízení několika fotografií bylo třeba zdolat výstup a sestup včetně fotografování za 15 min.

Pak jsme se vydali autobusem k nedalekým Sloupsko-šošůvským jeskyním. V parném odpoledni to bylo příjemné zchlazení. Museli jsme se trochu přiobléknout, jelikož z teploty 30°C jsme vešli do jeskyní s teplotou cca 8°C. Nedaleko vchodu jsme obdivovali skalní útvar zvaný Hřebenáč. Pak jsme již vyčkávali na prohlídku před masivem skály s vchodem do jeskyní. Naše průvodkyně nám velice pěkně povyprávěla o historii jeskyní a seznámila nás se zajímavostmi a krápníkovou výzdobou. Viděli jsme jak krápníkovou výzdobu, tak i různé propasti a prostory vznikající tisíce let. Ukončení prohlídky bylo v jeskyni Kůlna, kde je expozice a ukázky archeologických vykopávek nazvaných Sídliště pravěkých lovců.

Následoval delší přejezd klimatizovaným autobusem pana Vavery do městečka Olešnice u Poličky. Zde jsme se rozdělili na dvě skupiny, jelikož prostory expozic, jež jsme měli v úmyslu navštívit, by nepojaly tolik účastníků najednou. Jedna část šla do ruční modrotiskové dílny rodiny Danzingerových a druhá se odebrala do rodinného muzea veteránů a retro sbírek rodiny Hamerských. V muzeu bylo možno zhlédnout videopro-

jekci s popisem historie exponátů a volně si prohlédnout vystavené unikáty. V modrotiskové dílně zapsané do nehmotného kulturního dědictví UNESCO se nám dostalo zasvěceného výkladu od majitele dílny pana Jiřího Danzingera. Je již desátou generací (jeho syn jedenáctou, pracuje též v této dílně), která pokračuje v této tradici barvení. Historie firmy Danzinger v Olešnici sahá až do r. 1816, kdy svatbou došlo ke spojení původních majitelů a barvířů s tímto rodem. Pan Danzinger nám popsal celý postup výroby, zhotovování štočků i zařízení potřebná k veškeré výrobě. Následovala praktická ukázka tisku i barvení látek. Poté jsme si měli možnost zakoupit i výrobky této dílny, které jsou velice líbivé a neobvyklé. Setkali jsme se zde s překvapením – pan majitel velice dobře znal Solnici a její okolí, dokonce do našeho města jezdil do dvou bývalých firem. Potvrdilo se heslo „Svět je malý“. Jelikož se čas nachýlil, bylo se třeba vydat na zpáteční cestu. Na to, že je Olešnice malé městečko s necelými 1700 obyvateli, je pozoruhodné – jsou zde tři kostely, krom námi navštívených míst ještě muzeum strašidel a několik zajímavých kamenických a sochařských děl.

S příjemnými pocity jsme usedli do autobusu a po cca dvouhodinové jízdě jsme se navrátili do Solnice. Byl to krásný výlet s mnoha zážitky, za pěkného počasí a dobrou pohodou. Poděkování patří paní Aleně Martinové, naší předsedkyni, která za velice složitých podmínek pro nás zajistila tyto prohlídky a zajistila i oběd v příjemném prostředí.

Zapsal: L. Hradecký